

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 734/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť F. L., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Nt 39/2014 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 135/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2014 doručená sťažnosť F. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Nt 39/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie

okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 135/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“).

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 18. februára 2014 podal na okresnom súde návrh na zmenu spôsobu výkonu trestu, kde sa domáhal preradenia z vtedajšieho stredného stupňa stráženia do minimálneho stupňa stráženia. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Nt 39/2014 z 11. apríla 2014 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) návrh sťažovateľa zamietol. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ v zákonnej trojdňovej lehote sťažnosť. Podľa sťažovateľa krajský súd do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu o jeho sťažnosti nerozhodol. Podľa sťažovateľa tak okresný súd, ako aj krajský súd porušili jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, keďže § 411 ods. 1 Trestného poriadku upravuje 60-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu na zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody. Okresnému súdu sťažovateľ vytýka, že síce rozhodol v stanovenej lehote, avšak doručovanie uznesenia okresného súdu trvalo viac ako dva mesiace. Krajskému súdu sťažovateľ vytkol, že o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol, čím porušil zákonný príkaz rozhodnúť v zákonom stanovenej lehote.

3. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, podľa ktorého napadnutým konaním okresného súdu, ako aj napadnutým konaním krajského súdu došlo k porušeniu jeho práv garantovaných čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ďalej sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 €.

4. Sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 23. septembra 2014, v ktorom požiadal o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Ústavný súd v úvode poznamenáva, že sťažnosť neobsahuje zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde, keďže sťažovateľ neoznačil konanie pred krajským súdom, proti ktorému má jeho sťažnosť smerovať. Ústavný súd na základe vlastnej činnosti zistil, že konanie pred krajským súdom

súvisiace so sťažnosťou podanou proti uzneseniu okresného súdu je vedené pod sp. zn. 6 Tos 135/2014.

8. Uvedený nedostatok sťažnosti by už sám osebe bol dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

9. Aj napriek uvedenému však ústavný súd s prihliadnutím na požiadavku materiálneho chápania ochrany základných práv a slobôd pristúpil v rámci predbežného prerokovania sťažnosti k jej preskúmaniu ako celku, a to z pohľadu možnej existencie ďalších dôvodov, ktoré by mali za následok jej odmietnutie v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom(...)

11. Účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vymedzil ústavný súd vo svojej skoršej judikatúre tak, že „účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“ ([II. ÚS 26/95](#)). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je príkazom pre všetky štátne orgány na také konanie, ktoré vytvára právnu istotu pre subjekty práva. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zákonodarca zabezpečuje prostredníctvom procesno-právnych inštitútov, ktoré sú štátne orgány vrátane všeobecných súdov povinné efektívne a vecne správne využívať.

12. Podľa zistenia ústavného súdu krajský súd o sťažovateľovej sťažnosti rozhodol uznesením sp. zn. 6 Tos 135/2014 z 28. augusta 2014, ktorým jeho sťažnosť zamietol. Sťažovateľ podal ústavnému súdu sťažnosť proti napadnutému konaniu krajského súdu

16. septembra 2014 (podaná na poštovú prepravu). Z uvedeného vyplýva, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu bola odstránená právna neistota sťažovateľa. Okresný súd i krajský súd v sťažovateľovej veci konali spôsobom ustanoveným Trestným poriadkom, keďže okresný súd rozhodol o návrhu sťažovateľa v 60-dňovej lehote ustanovenej Trestným poriadkom. Krajský súd síce nedodrжал 60-dňovú lehotu na rozhodnutie, ktorú prekročil o 2 týždne (uznesenie okresného súdu bolo sťažovateľovi doručené 11. júna 2014, sťažnosť podal krajskému súdu v 3-dňovej zákonnej lehote a krajský súd rozhodol o podanej sťažnosti 28. augusta 2014), avšak nie každé nedodržanie zákonných lehôt je porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (porov. I. ÚS 16/02). Aj z tohto pohľadu by nebolo možné konštatovať porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním krajského súdu, keďže nemožno v predmetnej veci – v tomto prípade 2-týždňový prietah v konaní pred druhostupňovým súdom – hodnotiť ako zásah takej intenzity, ktorý by zakladal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

13. Na základe uvedených záverov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2014